

Ποίηση

Ένα υπέροχο κοινό
Μια φωνή φωτιά ζητά
Στου κόσμου τον αιχμηρό γιαλό
Στο νότο τον βορρά κοιτά
Να ανατέλλει ό,τι λησμονήσει
Το βουνό να θάψει τη δύση
Και μένα που καρτερώ να δω, να ερωτευτώ
Σε ποτάμι ρηχό ένα αίσθημα λευκό
Θα πέσει να πνιγεί βουβό.

Άγνωστε

Ο λόγος σου άναβε φωτιές
Στη θλίψη μου γιάτρευε πληγές
Αίμα στον πόνο μου έβαζε
Και τον καημό με λυγμό τον έπνιγε.

Τα μάτια σου ήταν βάλσαμο
Στης ψυχής μου την άδεια άβυσσο
Εσύ και την ζωή μου χάραξες
Να σε διαλέγει διάλεξες.

Το πρόσωπό σου φωτεινό
Μου χάριζε ζωή θαρρώ
Μου έδινε και έδινε
Όλο αγάπη έδειχνε.

Τα χείλη σου ολάνθιστο περβάζι
Μα ένα παράθυρο να μπεις κομπιάζει
Γελούσαν και ρωτούσαν
Αν καρποφορούσαν.

Για την υπογραφή Δ.